

İNSAN ÖLDÜ

Vakit, sesinden ürken nehir
Gürültüyle gölgesine yattığın
Zembereği kurmuş, gel git
Hiçbir şey bırakmadı sende
Sükûtu sürükleyen söz de düştü ardına

“Her biri kendi yörüngesinde”
Silkindi ve dönüşsüz uçtu
Oysa birlikteydin yetmedi yürümek
Giydiğin yoksulluk gömleğiydi
Adsız da kaldın

Böylece uzaklaştın kendinden
Daha çok dönerek kendine
Çorak bulut kılığına büründün
Şimdi tarihsiz yaşamak bedeli
Sırrınla yüzleşme ummak

Kim bilir, bu hayal kırıklığı
Daha ne kadar konuşacak

Nazım Payam